

ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Jer 1,4-5.17-19; 1Kor 12,31–13,13; Lk 4, 21-30

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Ma egy sajátos küldetéssel szembesülünk, azoknak a küldetésével, akiknek ebben a világban, a társadalomban, a mindennapjainkban, az intézményeinkben az Isten akaratát kell megjeleníteni. Ez a próféták küldetése. A próféta szolgátsora, a próféta szolga, Istent szolgálja, az embert szolgálja. Ebből a sorsból mi is részesülünk, vagy akár azt is mondhatnám, ezt a terhet ránk helyezte Jézus Krisztus, aki a prófétai sors beteljesítője. Az Egyház prófétai, az Egyház minden egyes tagja részesül a prófétai küldetésből. Szolgátsora: istenszolgalat és emberszolgalat.

Ma, amikor ezt a küldetésünket szeretnénk tudatosítani magunkban Isten nagyobb dicsőségére és a világ javára, egymás öröme, egymás boldogságára, akkor el kell csendesednünk és bizony egy őszinte bűnbánatban Isten segítségét kell kérnünk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Jézust ki lehet üzni a városainkból, a falvainkból, Jézust ki lehet üzni az életünkből, de ha ez megtörténik, életünk alapjai összeroppannak. Hiszen Jézus próféta, a prófétai sors beteljesítője, a próféta küldetése pedig szolgalat, istenszolgalat, emberszolgalat. Ha megszüntetjük ebben a világban azt, amiért születünk, ami az életünk értelme: hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk, ezáltal üdvözlünk, és egymás szeretetén át, egymást szeretetben szolgálva építsük föl ezen a földön az Isten országát, minderről lemondunk, ha Istent egyszerűen kiutáljuk az életünkből. A próféta mindig arra hivatkozik és azt az igazságot állítja elénk, hogy az Istent hívjuk be az életünkbe, mert akkor az Isten ereje velünk lesz és legyőzhetetlenek leszünk.

Le lehet erről mondani. Ma különösen is aktuális üzenete van ennek a prófétai fogalomnak és prófétai küldetésnek, és egészen hangsúlyosan az Egyház prófétai küldetésének, mert egy olyan világban élünk, amely az Istent egyszerűen kiűzte a világából. Sajnos egy olyan Európában élünk, amely Európában istenellenes erők és hatalmak uralkodnak, és megtapasztalja az ember a maga helyzetét a maga gyöngeségében, és rettegünk.

Persze azt se szabad elfelejteni, hogy az Egyháznak a sorsa prófétai sors, és ebben a világban nekünk, keresztényeknek prófétai küldetésünk van. Nekünk adatik meg ez a lehetőség, hogy ebben a világban, Európában is – mindegy, hogy milyen helyzet van – megjelenítsük a szolgalat szellemét, az istenszolgalat üdvösséget hozó hatalmát és erejét és a testvéri szeretetnek a jelenlétét, amely szeretetben nem az ellenségeskedés, nem a gyűlölet uralkodik, hanem a megbocsátás, az isteni nagylelkűség, az irgalomnak a nagylelkűsége.

Kedves Testvérek, csak ebből a szempontból nézhetjük ezt a mai üzenetet, amit hallottunk. Még egyszer ismételem: Jézusban beteljesedett a prófétai sors. Azért jött, hogy megjelenítse ebben a világban az Isten szolgalatát, hogy elhozza ide ebbe a világba, a mi szívünkbe ültesse bele az egymás iránti szeretetet, amely a szolgalatban teljes. És különösen akkor, amikor istenellenes erők gyűrűznek körülöttünk, akkor halálosan komolyan kell ezzel a kérdéssel

foglalkozni. Vissza tudjuk-e hozni ebbe a világba a megváltás kegyelmét, vissza tudjuk-e hozni ebbe a világba az Isten akaratát, a szeretet hatalmát, a Szentlélek értékeinek igazságát. Hallottuk Pál apostol felsorolását, a Szeretethimnusz, a Szentlélek által fölkinált értékeket.

Egy olyan világban, amelyben ma élünk bizony a prófétai Egyháznak igen fontos szerepe és küldetése van. Mert az Egyház bizony prófétai, függetlenül attól, hogy mi prófétálunk, vagy nem. Nagy kísértés, a II. Vatikáni Zsinat ezzel igen komolyan foglalkozott, hogy a prófétai egyház helyébe, vagy akár fölcserélve a prófétai egyházat, amely kemény küldetés, már az eddig elmondottakból is nyilvánvaló és világos, felcseréljük a prófétai egyházat az intézmények egyházára. Az intézmények egyházára, amelyben parancsban szólítanak: imádkozz! Amelyben parancsban fordulnak feléd: vásár- és ünnepnap misét becsületesen hallgass! – régen ezt így fogalmazták meg. Ma így mondom: a Szentmisén ünnepelj! Ünnepeld a teremtő Istent, a megváltó Istent és találkozz a testvéreiddel, akikhez szól a küldetésed! De mi van akkor, ha a prófétai egyház helyébe ezt a hangsúlyt tesszük, a szervezeti egyházat hangsúlyozzuk?

Könnyebb a szervezeti egyházra hivatkozni, mint a prófétai egyházban élni. Nem véletlen, hogy a hitetlenek újra meg újra a prófétai lelkületet kérik rajtunk számon – és közben a szervezeti egyházzal sem törődünk, csak hivatkozunk rá. Már nem imádkozunk, már nem jövünk el az istendicséretre, a szentmisére, rengeteg olyan igazságot, amelyet különböző egyházi előírások elének állítanak már el is felejtettünk, már nem is ismerjük őket.

Tehát ma nagyon komolyan kell szembenéznünk, Testvérek, ezzel a kérdéssel. Prófétai egyházban akarunk-e élni, amelyben jelen van az Isten ereje bennünk, általunk, vagy föladtunk mindent, és akkor a világ erői a fejünkre lépnek és eltaposnak bennünket. Mert ha keresztények vagyunk, de mindezt a küldetésünket sutba dobjuk, akkor nincs létjogosultságunk, akkor élhetjük a pogányok életét, belesimulhatunk a pogányok mindennapjainak világába, és aztán a következményeket is majd a vállunkra teszik. Csak egyszer hallanák a Testvérek, hogy Szíriában, Irakban, Iránban a keresztények mit fizetnek azért, hogy egyáltalán kimondhassák azt, hogy ők keresztények. Fogalmuk sincs ezekről.

Kedves jó Testvérek, tehát prófétai sors a mi sorsunk. Ugye, tapasztaltuk Jézus esetében is, hogy sehol sincs kevesebb becsülete a prófétának, mint saját hazájában. Mert ezek a zsidók ott Názáretben, ahol ismerték Jézus mindennapjait 30 éven keresztül, nem tudták összehozni a 30 éven keresztül hallgatag József fiának a helyzetét, hiszen így mondták: ez a „József fia”, azzal a Jézussal, aki ékesszólóan olyan igazságokat hirdetett, hogy szájtátva hallgatták. És inkább eltaszították az újnak a meghirdetőjét maguktól, meg akarták ölni, letaszítani a mélységbe, elnémítani mindörökre. Hiszen ők már hozzászoktak a világhoz, egyre inkább a világ szellemében éltek. Hát ezért kellett a Megváltás, ezért jött el Jézus, hogy erre figyelmeztessen bennünket, és ma is ezért van itt Szentmise és minden vasárnap, hogy minderre gondoljunk és újuljunk meg gondolkodásunkban, lelkületünkben. Ezt mondta Jézus: változtassátok meg gondolkodásotokat!

Testvérek, itt alapvetően egy kérdésről van szó: a szolgálatról. Az egész emberi élet erről szól, Istent tudjuk-e szolgálni istendicsőítés révén, helye van-e az életünkben Isten akaratának, az Isten igazságainak, és helye van-e az életünkben a szeretetnek, amit csak áldozatok árán tudunk életre váltani egymással való kapcsolatunkban – ez a kérdés. Nyilvánvaló, hogy mi ma azért vagyunk itt, mert szeretnénk megújulni, szeretnénk ezt a prófétai örökséget, amely tanúskodás Istenről, amely istenszolgálat és emberszolgálat, megújítani. Egyet ne felejtünk el, kedves testvérek: az emberi lét együttlét. Az ember benne él ebben a világban, az Isten teremtett világában, hozzátartozunk ehhez a világhoz, és ugyanakkor az ember benne él ebben az emberi világban, egymással összetartozunk.

Az egész emberiség egy nagy család, ezt nem lehet semmibe venni és ilyeneket kérdezni: miért élünk, mi az életünk értelme, mi az életünk célja. Kedves Testvérek, az életnek önmagában nincs célja. Az élet előfeltétel, az élet lehetőség arra, hogy az ember megtalálja ebben a világban a feladatát, megtalálja az ember ebben a világban, mi az, amit az Isten vár tőle és mi az, amit a másik ember vár tőle. Jézus sohasem az élet céljáról beszél, figyeljünk ezekre a jézusi megnyilatkozásokra jobban oda, Jézus mindig feladatról beszél.

Miért álltok itt tétlenül – szólítja meg Jézus az ácsorgó embereket – menjetek a szőlőmbe, dolgozzatok. Ez még nem az Isten országára való felhívás, ez még ebben a világban való tevékenykedés, mert az Isten országa ebbe a világba akar belegyökerezni a szolgálataink révén, a mindennapi tetteink révén. A názáretieknek is ez volt a baja. Ez a Jézus ott dolgozott, ott élt velük együtt, bizonyára kedvesen, szeretetben, örültek a vele való találkozásoknak. Na de, ez a Megváltás?! Igen! Igen, a mindennapi tevékenységünk révén gyökerezünk bele ebbe a világba, amelyhez tartozunk, és ebbe a társadalomba, ebbe az emberi közösségbe, amelyhez tartozunk. Akkor kezdjük az Isten országát építeni ebben a világban, ami az életünket jelenti, amikor az Isten akaratát meg tudjuk jeleníteni, amikor az Isten irgalmát tudjuk megjeleníteni az emberi problémáink megoldásában, és nem megtorlás, nem a visszaütés az uralkodó, hanem a megbocsátás, a nagylelkűség, az újrakezdés lehetősége. Ekkor kezd belegyökerezni az Isten országa ebbe a világba, és ha ez igazán sikerül, akkor kivirágzik az Isten országának egy-egy darabkája, egy-egy része, s aztán így tud összetevődni ebben a világban.

Testvérek, csupán élni, az kevés. Csupán élni, hogy keressünk, hogy berendezkedjünk ebben a világban. Dolgozunk, hogy pénzünk legyen, aztán még többet dolgozunk, hogy még több pénzünk legyen és még jobban éljünk. Ez... Testvérek, az emberi élet célja – most merem mondani, Jézusra hivatkozom – az emberi élet célja fölöttünk van. Jeremiás meghívásakor hallottuk a mai olvasmányban: mielőtt világra jöttél volna megszenteltelek. Mert a mi emberi életünk a szeretet melegében teljesedik ki. Első lépésben anyánk méhében, aztán a család melengető szeretetében, aztán a szeretetközösségek összetartozó világában. A világ is, ez a teremtet világ is az Isten szeretetéből lett, és nekünk valóban ebben a világban kell keresnünk és megtalálnunk ezt a fölöttünk lévő célt. Azt, amit hirdetett Jeremiás, hogy nagy ellenség vesz benneteket körül, fogjatok össze Istennel és egymással. Jézus is ezt mondja a názáretieknek, az Egyház is ezt mondja, amióta hirdeti az örömhírt.

Testvérek, minden azon múlik, hogy meg tudjuk-e jeleníteni ebben a világban az Isten akaratát, minden azon múlik, hogy meg tudjuk-e a társadalomban mutatni Jézus szeretetét, hogy a szeretet kincseit az intézményeinkben életre tudjuk-e kelteni. Nagyon érdekes ám, ezen is el kell gondolkodni, hogy akkor, amikor az emberek istenszeretetükben és emberszeretetükben valamit megsejtettek ebből, akkor jöttek létre a különböző szerzetesi közösségek, és a szerzetesi közösségek mindig az istenszolgálatban és az emberszolgálatban alkottak. Mert ők fölismerték, hogy ebben áll az ember feladata.

A kérdés csak az, kedves jó Testvérek, hogy ha elgondolkodunk azon, hogy ebben a világban a hatalom országát, a jólét országát mennyien építik – ki építi az Isten országát? És a választ megint csak Jézus adja: a mennyek országa hasonlít a kovászhoz. A kérdés pedig az, hogy a kovász miképpen hat. Ha az a mi küldetésünk, hogy ezt a világot az evangélium kovászával átjárjuk, akkor bizony azon kell elgondolkodnunk, hogy mi kovászemberek vagyunk-e. Mert kovászosítani csak a kovász képes, és bizony-bizony nem elegendő a világ problémáival itt belül foglalkozni, közben az evangélium szellemisége meg bekerül a sekrestyébe, vagy az evangélium szelleme bekerül a templomba. A kommunisták oda akartak bezárni bennünket. Most senki se tiltja, most meg önként kimentünk a templomokból.

Isten országát nem lehet kívül építeni – rajtunk kívül. Persze, hogy a templomon kívül van az Isten országa, a templom csak egy energiaközpont, kegyelmi központ, lelki központ. De nem lehet az Isten országát magamon kívül építeni, magam körül építeni, Isten országa bennetek van – Jézus mondja, és ez nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy az ember, külön-külön mindegyikünk, ezt a prófétai szellemet vállalja, magáévá teszi.

Mert az Isten országa bennünk van, és ha azt akarjuk, hogy a világ szellemiségét átalakítsuk, akkor úgy kell jelen lenni ebben a világban, mint ahogy a kovász jelen van a lisztben. És ez nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy a kovász nem az én szavaim, amit most hallgatnak, a kovász nem az én tehetségem, ha van, a kovász nem az én különböző akcióim, a kovász nem az én különböző elképzeléseim, ötleteim, gondolataim – a kovász én magam vagyok.

Tehát nagyon egyszerű a kérdés ma. A válasz pedig a következő: istengyermeki életünket éljük, többet imádkozzunk, többet engeszteljünk, többet könyörögjünk a világért és magunkért és egymásért, szeressünk és adjuk oda az életünket, mert ez az életünk értelme és ez az életünk feladata.

A szavakkal meg nagyon csínján bánjunk, ha prófétálni akarunk. Szent Ferencnek egy rövidke mondatával fejezem be, ezzel kapcsolatos. Ugye, Jézus elküldte az apostolokat: menjetek az egész világba, tanítsatok minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. De Jézus tudta, hogy csak akkor sikerül ez, ha kovászembeikként vagyunk jelen az emberek életében. Ezért mondja Szent Ferenc, amikor az ő tanítványaihoz beszél: ha nagyon szükség van rá, akkor használjatok emberi szavakat is. Mert az igazi üzenet nem a szavak világa, az igazi üzenet a mi életünk. Azért imádkozzunk, hogy a kovászéletünk egy új világot ígérjen, nemcsak nekünk, hanem minden embernek, mert minden ember erre vágyik, mert ez az életünk alapja, hogy egymásért élünk Isten bátorításával és irgalmas jóságával.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Most az Isten áldásával elindulunk hivatásunk teljesítésére, hiszen annyira szüksége van a világnak a mi kovászuinkra, mint egy falat kenyérre – állítólag jó a kovásztalan kenyér is, de jobb a kovászos. És azt gondolom, hogy majd akkor gondolkodhatunk el egy jobb világról, amikor a hatalom az igazságot szolgálja és az igazságot meg felülmúlja a szeretet. Addig, amíg ez a kérdés valamiképpen nem tisztul, addig álmodozunk. Egyértelmű utakon induljunk tovább küldetésünk teljesítésében.

+ *Á L D Á S* +